

תת"ע 8594/04/18 - מדינת ישראל נגד אבו חאמד נדים

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 8594-04-18 מדינת ישראל נ' אבו חאמד נדים
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אבו חאמד נדים ע"י ב"כ עו"ד עאמר
אלעתאיקה

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה רשלנית בניגוד לסעיף 62(2) בפקודת התעבורה, התשכ"א-1961.

מעובדות כתב האישום עולה כי ביום ה-13.2.2018 בסמוך לשעה 15:55, נהג הנאשם רכב פרטי מתוצרת פולקסווגן גולף בצבע שחור בכביש 406 לכיוון דרום (הכניסה לבאר שבע) כאשר הוא עוקף רכב אחר מצידו הימני וזאת דרך שול הדרך.

מתיאור האירוע בכתב האישום עולה כי העקיפה מימין דרך שול הדרך גרמה לכך שהרכב הנעקף נאלץ לסטות שמאלה בחדות וזאת על מנת להימנע מפגיעה ברכבו של הנאשם. לאחר מכן המשיך הנאשם בנסיעתו שהוגדרה פרועה תוך כדי שהוא גורם לרכבים הסובבים אותו לסטות מהנתיבם, לבלום ולשנות התנהגותם.

בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם באישום שהוגש כנגדו.

הנאשם הודה כי נהג ברכב, אך לטענתו היה עליו לעצור את רכבו ולעבור לשול הימני, וזאת מכיוון שהרכב שנסע לפניו נעצר.

מטעם התביעה העיד רס"ל אפי בראל (ע.ת/1) ומטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו (ע.ה/1). התביעה הגישה כראיות מטעמה את ההזמנה לדין וכתב האישום (ת/1) וכן את המזכר הנלווה לדו"ח תנועה (ת/2).

פרשת התביעה

בחקירתו של ע.ת/1 חזר השוטר על תוכן המזכר הנלווה והקריא אותו בפני בית המשפט.

במזכר זה תיעד בצורה מפורטת את נסיבות העבירה שנעברה כפי שצפה בה מנקודת מבטו.

בחקירה הנגדית התמקד ב"כ הנאשם במועד כתיבת המזכר ובחוסר ההתאמה, לשיטתו, בין הכתוב במזכר לבין הכתוב בכתב האישום. לשאלתו של ב"כ הנאשם על זמני עריכת דו"ח תנועה ענה לו העד **"דו"ח לוקח שבע עד עשר דקות... הזמנה לדין לוקח 13-15 דקות"** (פרוטוקול מיום 15.4.2019, עמוד 4 שורה 11-12). כמו כן שאל ב"כ הנאשם על ההבדל בין הכתוב ב-ת/1 לבין הכתוב ב-ת/2, שכן יש הבדל בכך שב-ת/1 כתוב על כך שהנאשם נהג "בפראות" וב-ת/2 לא מצוין תיאור הכולל מילה זו.

על כך ענה העד כי כאשר כתב "בפראות" התכוון לפתאומיות שבה סטה הנאשם מנתיבו (פרוטוקול מיום 15.4.2019, עמוד 4 שורה 30).

ע.ת/1 חזר וביסס בעדותו את התיאור הכתוב של המקרה.

לא מצאתי בעדותו או בחקירתו הנגדית של עד זה כל סימן לאי אמירת אמת.

לא מצאתי בעדותו של ע.ת/1 כל סתירה מהותית והתרשמתי כי המדובר בעדות אמינה, מדויקת המתארת בפירוט רב את שהתרחש לנגד עיניו ביום האירוע.

פרשת ההגנה

הנאשם טען כי הוא נהג ע"ג הכביש ולפתע רכב לפניו עצר בפתאומיות. בכדי לא לפגוע במכונית שעצרה הוא "ברח" לשול הדרך ולאחר מכן חזר לנתיבו. בחקירה הראשית הכחיש הנאשם שעקף את הרכב שנעצר באמצע הכביש.

בחקירה הנגדית ב"כ המדינה שאל את הנאשם על אמירתו לאחר שעצר אותו השוטר **"מגיע לי. זה היה בטפשות. לא יודע מה חשבתי לעצמי"** (מתוך ת/1). הנאשם לא הכחיש שאמר את הדברים. כמו כן, ב"כ המדינה שאל את הנאשם על הנוסע האחר, הנוסף, שהיה עמו במכונית בזמן האירוע. על כך השיב הנאשם **"הוא כאן באולם אבל הוא לא מעיד" ו-"מה הוא יעזור לי"** (פרוטוקול מיום 15.4.2019, עמוד 6 שורות 23 ו-26).

הנאשם חזר וטען כי הרכב שלפניו בלם בפתאומיות אך לא יכול היה להסביר מדוע התרחשה לפתע בלימה כזו (לטענתו "אולי הוא ראה חתול").

עדותו של הנאשם הייתה רחוקה מלהיות נינוחה. הוא התקשה מאד להתמודד עם שאלות התובע בחקירה הנגדית ולא הצליח לתת כל הסבר מניח את הדעת לטענתו לפיה רכב שלפניו בלם לפתע בכביש מהיר ללא כל סיבה הנראית לעין.

הנאשם לא נתן כל הסבר לתגובתו בפני השוטר לפיה למעשה קשר עצמו לעבירה שייחס לו.

הנאשם למעשה גם לא הסביר בעדותו מדוע חברו שהיה איתו ברכב ונכח באולם במהלך המשפט בחר שלא להעיד לטובת הנאשם.

דין והכרעה

עמוד 2

המדובר בתיק בו עדות אחת של שוטר ניצבת מול עדות הנאשם בלבד.

קיים פער מהותי בין הגרסאות שבפני ומאחר והמדובר בעדות יחידה של המדינה מול הנאשם, אזהיר עצמי כי עדות זו חייבת לבסס האישום מעבר לכל ספק סביר כעדות יחידה בהליך פלילי.

ב"כ המדינה הדגיש בפני בית המשפט בסיכומיו את השינוי בעדותו של הנאשם - כלומר את עדותו הכבושה לכאורה של הנאשם עת מסר גרסה חדשה בבית המשפט אל מול גרסתו הראשונית בפני השוטר ואף מול גרסתו בישיבת ההקראה.

האם אכן כבש הנאשם עדותו והאם יש בכך לפגוע במהימנותו?

עדות כבושה כאמור הינה עדות שניתנה לאחר הזמן שבו יכלה להינתן (ע"פ 395/06 **חליסטוב נ' מדינת ישראל** פורסם בנבו, 16.11.2006) ושלא נמסרה בעדות חקירתו המשטרתית אף שלא הייתה אף מניעה לעשות כן (ע"פ 4364/02 **מלמד נ' מדינת ישראל** נז(1) 634 (2002)).

חשוב לציין שכבישת עדות אינה כשלעצמה ראיה נסיבתית מפלילה לחובת הנאשם, אך היא מביאה לפגיעה במשקלה של העדות עצמה (יעקב קדמי **על הראיות** חלק ראשון 500 (2009)). הנאשם יכול היה להסביר מדוע כבש עדותו, אך הסבר זה צריך להיות "מתקבל על הדעת על שום מה נכבשה העדות עת רבה". ההסבר שעל הנאשם לספק הינו לגבי שני עניינים:

הראשון הוא מדוע שתק וכבש עדותו והשני הוא מה נשתנה כעת שהחליט לספר גרסתו. (ע"פ 202/56 **פרקש ואח' נ' היועמ"ש פ"ד יא(1) 677 (1957)**).

אם כן, כיצד גרסתו החדשה של הנאשם מתיישבת עם הנאמר בפסיקה?

לטעמי, הנאשם לא סיפק הסבר מתקבל על הדעת. לאחר שנעצר אמר הנאשם לשוטר "**מגיע לי. זה היה בטיפשות. לא יודע מה חשבתי לעצמי**" (מתוך ע/1). הנאשם לא הסביר לשוטר כי "נאלץ" לסטות לשול הימני בשל בלימה פתאומית של רכב אחר, הוא לא מסר גרסה המסבירה או המספקת סיבה להתנהגותו החדה והפראית לכאורה על הכביש. גם בישיבת ההקראה לא נמסרה על ידי הנאשם גרסה מקבילה לגרסה שמסר לפתע במהלך עדותו הראשית.

רק במהלך משפטו, עת נשמעה פרשת ההגנה, סיפק הנאשם גרסה אחרת לנסיבות שבגינן התרחש האירוע. לפתע הופיעה גרסה המתארת רכב אחר הבולם לפתע לפניו ולמעשה מחייב אותו "לברוח" לשול כדי להימנע מפגיעה זו. הנאשם כשל מלספק הסבר מתקבל על הדעת מדוע לא סיפר גרסה זאת לראשונה ומדוע החליט לפתע לשתף אותה זמן כה רב לאחר האירוע. אמנם אין בעדות כבושה כשלעצמה כדי להפליל את הנאשם, אך כן יש לראות את הכובש עדותו כ"חשוד על דבר אמיתותה" (ע"פ 5874/00 **לזרובסקי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(4) 260, 249 (2001)).

הימנעות מהבאת עד

במהלך המשפט התברר כי במהלך האירוע היה לצד הנאשם נוסע שני. נוסע זה לא נקרא לדוכן העדים ונשאלת השאלה מדוע. ב"כ המדינה הצביע על כך ושאל את הנאשם, שענה "**הוא כאן באולם אבל הוא לא מעיד**" ו-"**מה הוא יעזור לי**" (פרוטוקול מיום 15.4.2019, עמוד 6 שורות 23 ו-26). ההלכה קובעת כי הימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, שלפי השכל הישר יכול היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת חזקה שדבריו היו פועלים כנגד הנאשם (ע"פ 437/82 **סלומון נ' מדינת ישראל**, פ"ד לז(2) 85, 97-98 (1983)). כלל זה מבוסס ניסיון החיים וההיגיון הבריא האומרים שבעל

דין יביא רק עדים וראיות התומכים בגרסתו וימנע מלהביא כאלה הסותרים אותה (גיא שני "הנזק הראייתי ו"עונשו": בשבחי מעבר מהמודל הקיים של העברת הנטל למודלים של מידתיות ואינדוקטיביות" **משפטים** מ"א 315, 344 תשע"א). במקרה שלפני נראה כי ההימנעות מזימונו של הנוסע שישב ליד הנאשם בהחלט פוגעת בגרסת ההגנה ומותירה בה חלל גדול. ההגנה יכולה כמובן לסתור את החזקה, או אף לייצר תשתית ראייתית שתייתר את עדותו של הנוסע. אך משלא עשתה כן, אין לי אלא לראות את הנוסע ככזה שלו היה ניצב על דוכן העדים, היה מעיד כנגד גרסת הנאשם.

מעבר למתואר לעיל, גם אם הייתה מתקבלת על ידי גרסת הנאשם לפיה רכב אחר בלם לפניו, הרי שפתרון הנאשם לעקיפה של הרכב דרך "בריחה" לשול הימני, מעידה בהכרח על אי שמירת מרחק שלו מהרכב שלפניו (עבירה בפני עצמה), שכן בהתאם לחוק אמור לשמור רכב על מרחק מהרכב שלפניו באופן בו כאשר זה בולם, יוכל הוא לבלום בבטחה מאחוריו מבלי שיאלץ לסטות מנתיבו.

עצם הנהיגה במרחק בו היה צריך הנאשם "לברוח" מרכב שבלם לכאורה לפניו, מהווה עבירה בפני עצמה.

אני מוצא את גרסתו הכבושה של הנאשם בפני בלתי אמינה לחלוטין.

מול גרסתו האמינה של השוט, מצאתי את גרסת הנאשם מהוססת, בלתי נתמכת בעדות זמינה נוספת שיכול היה להביא באמצעות חברו, ובנוסף כזו אשר אינה עולה בקנה אחד עם תגובתו המיידית לשוט בשטח.

אני קובע כי התיאור העובדתי של השוט את שהתרחש לנגד עיניו הוא התיאור המשקף את האמת בפרשה זו.

אני קובע כי כפי שתיאר השוט בעדותו הכתובה ובבית המשפט, יצא הנאשם לעקיפת רכב אחר דרך שול הדרך הימני, גרם לרכב המעורב לבלום ולנסות לברוח מהנאשם, ובנוסף המשיך הנאשם בנסיעה פראית בכביש לאחר אירוע זה כמתואר בעובדות כתב האישום.

אני דוחה את גרסת הנאשם לפיה נאלץ "לברוח" לשול בשל בלימת רכב אחר וקובע כי גרסתו הראשונית הקושרת אותו לביצוע העבירה ולמעשה מביעה התנצלות על מעשיו, היא הגרסה המתיישבת עם מעשיו כפי שתוארו ע"י ע.ת. 1.

אני מחליט כי המדינה הוכיחה את האישום המיוחס לנאשם מעבר לכל ספק סביר.

אני מרשיע את הנאשם בביצוע העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, א' אייר תשע"ט, 06 מאי 2019, במעמד הצדדים